ATEŞ!

ÇOCUK DERGİSİ

SAYI : 22

15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

VAHŞİ HAYVAN

Sade babamı hatırlıyorum: Kaytan bıyıklı bir adamdı. Gece yarısı kalkıp ava giderdi. Güzel tüfekleri, iki üç tane uzun, devrik kulaklı köpekleri vardı.

Babam öldükten sonra anladım ki, ben küçükken o çok zenginmiş.. Şimdi, koskoca konağımızın antika eşyalarını birer birer sattıkça anlıyorum.

Fakat şimdi anlıyorum ki, bana karşı haksızlık etmiş. İyi düşünmemiş.. Zengin akrabalarımız, hatırı sayılır amcalarımız var diye, benim tahsilime ehemmiyet vermemiş..

Emektar uşak biraz anlattı. O da, maaşını her ay tıkır tıkır aldığı için bana sadık gibi görünüyor. Geçen gün, ne olur, ne olmaz diye, babamın bütün tüfeklerini, kamalarını, bıçaklarını toplayıp, bir sandığa kilitledim.

Tahsilim olmadığı için, neredeyse hamallık edecektim.

Velhasıl, her gün böyle bir eşya satıp gün geçirmeğe çalışırken, amcam Mister King'den bir mektup geldi. Hayalimden bile geçmeyen bir şey! Mektubu okudukça, hayretim bir kat daha arttı. Beni çiftliğine öyle bir davet ediyordu ki.. Kafam allak bullak oldu. O ana kadar her tarafı bulanık gördüğüm halde, gözlerim birdenbire aydınlığa kavuştu.

İşte mektup elimde, amcamın hayali karşımda.. Orası güzel bir çiftlik.. Hayvanlar, insanlar.. Çalışkan insanlar.. Bol para.. Manzara.. Rahatlık.. Ve daha aklıma gelmeyen şeyler.. Aman, hayat ne tatlı!

Ertesi gün, kendimi amcamın çiftliğinde buldum Kırk yıllık ahbap gibi sarmaş dolaş olduk. O, benim alnımdan öptü:

— Gel bakalım oğlum, dedi. Evimize hoş geldin!

Zengin amcamın evini tarif etmeğe hacet var mı, bilmem? Bizim eski evimizin eşyası gibi ağır eşyalar, gümüş takımları, yaldızlı tavanlar, antika halılar..

Amcam, benimle konuşurken o kadar iltifat ediyordu ki.. Fakat ben, onun bakışlarına alışamıyordum. O bakışlar, iyi insanların bakışlarına benzemiyordu!

Amcamın karısı, yani yengem, pek soğuk bir kadındı. Veya bana öyle geliyordu. Onun da gözlerine bakmak istemiyordum. Çünkü nazarları beynime kadar işliyordu.

İlk gece, geç vakte kadar konuştuk. Amcam, konuşkan ve geveze bir adam.. Çenesi hiç durmadı. Nelerden bahsetmedik?.. Evvelâ bütün akrabalarımı öğrendim. Ne yazık ki bunların da çoğu öbür dünyaya göçmüş.. Tuhaf değil mi? Ben de o güne kadar öbür dünyada olmağa can atıyordum! Şimdi onlara "yazık!" diyorum. Acıyorum.

Yukarda hazırlanmış olan odama çekildim.

Biraz zor uyudum. Uyuyuncaya kadar aklımdan geçenleri söylemiyorum. Gözlerimi açınca güneşle karşılaştım. Tam karşıma gelen pencerenin hizasından doğuyordu. Kalkıp giyindim. Aşağıya indim.

Kahvaltı ettik. Konuştuk. Nihayet amcam işine gitti. Akşam üstü geleceğini söyledi. Bana, okumam için kitaplar verdi. O gün akşama kadar okudum. Yengemle çok az konuştum.

Amcam akşam üstü geldi. Yüzü gülüyordu. Yemek yedik. Biraz oturduktan sonra:

— Gel, sana hayvanları göstereyim! dedi.

Üç, beş sene Brezilya'da bulunmuş.. Hayvana meraklıymış.. Vahşi hayvan bile alıştırmış. Güzel kuşlar gördüm. Yılanların türlüsü vardı. Kaplumbağalar, kafeslerin içinde yarış ediyorlardı. Deniz hayvanları renk renk, cins cinsti!..

Evin arka tarafında, hususî surette yapılmış bir odaya girdik. Oda değil de, demir kafes gibi bir şey.. Brezilya'dan dönüşte küçük, siyah bir kedi yavrusu getirmiş. Bu kedi büyüdükçe büyümüş. Koskoca bir şey olmuş.. Brezilya kedisi! Bildiğimiz kediciklere benzemiyor.. Adını Tommi koymuşlar..

Tommi, parlak tüylü, kuzguni siyah, simsiyah bir kaplan gibi idi. Bizim içeri girdiğimizi görünce, sinirlenerek kalktı. Şöyle bir gerindi. Esnedi. Pençelerini gösterdi. Bıyıklarını oynattı. Amcam, duvardaki bir düğmeğe basarak, kafesin kapısını açtı; içeri girdi:

— Sen içeri girme, oğlum, dedi Benden başka kimseye alışık değildir..

Amcam, Tommi'nin tüylerini okşadı. Cebinden bir şey çıkarıp yedirdi. Sonra dışarı çıktı:

— Bu kedinin cinsi kaplana benzer, oğlum, dedi. Kanında vahşilik vardır. İnsan etini bir defa tatmasın.. Şimdiye kadar hiç çiğ et vermedik. Tabiatını değiştirmeğe çalışıyoruz.

Amcamla biraz daha konuştuk. Gece ilerlemişti. Herkes yatmıştı. Odadan çıkarken birdenbire geri döndü:

— Sen içeri girme, oğlum, dedi. Ben dışardan bir şey alıp geleyim!

Kapıyı kapayıp çıktı. Arkadan sürmelediğini duydum. Yoksa yanlış mı duymuştum? Tokmağı çevirdim. Kapı açılmadı.. Uzaklaşan ayak sesleri gittikçe kayboluyordu. Arkama dönüp baktım. Kafesin kapısı açıktı. Kedi yavaş yavaş dışarı süzülüyordu.

Şimdi bunları size anlattığıma göre, demek ki ölmemişim.. Şimdi düşünüyorum. İşte hayal kurmanın zararları. Hani iyi amcam? Hani iyi insanlar? Hani iyilik, güzellik, rahatlık? Bunların hepsi hayal, hepsi masal! Hakikat ise bir sürü fenalıktan ibaret.

Bağırak, çağırmak, kapıyı tekme lemek manâsızlıktı. Karanlıkta karşımda iki kaplan gözü parlıyordu. Adım adım ilerledi. Adım adım geriledim. Ve bir atlayışta, kendimi demir kafesin üstünde buldum. Ayaklarımı topladım. Mümkün olduğu kadar büzüldüm. O, altımda hiddetle hırlıyor, dolaşıyordu. Bir kere sıçramayı tecrübe ederse, vay halime!

Gece yarısına kadar demirde tünedim. O da benim altımda yattı Çünkü karnı aç değildi. Rahat rahat uyudu. Sabaha karşı halim kalmamıştı. O da uyandı. Gerindi, esnedi. Ayaklarını uzattı. Kaşındı. Yani beni yemeğe hazırlandı. Ve birdenbire yıldırım gibi bir sıçrayış yaptı. Pantalonumdan bir parça koparıp yere düştü! Eyvah! İkinci sıçrayışta mu

(Devamı 9 uncu sayfada)

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL: 1 — CİLT: 1 — SAYI: 22
18 ŞUBAT 1953

Çıkaranı
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ MATBAASI

HİKÂYE

Yılbaşı Tebriki

Eski dostum Jorj Garen'le sabah kahvaltısını henüz bitirmiştik. Hizmetçi kız, üzerinde ecnebi pulu ve damgası bulunan bir zarf getirerek Jorj'a verdi. Jorj:

— Müsaade eder misiniz? dedi.

— Rica ederim.

Mektup, İngilizce ve güzel bir yazı ile yazılmıştı. Jorj, büyük bir dikkatle, yavaş yavaş okumaya başladı. Sonra mektubu masanın üzerine bırakarak:

— Bu, tuhaf bir hikâyedir, dedi. Zannedersem sana hiç bahsetmemiştim. Yirmi yıl kadar önce, yine böyle bir yılbaşı gecesiydi. O zaman otuz yaşındaydım. Şimdi direktörü bulunduğum deniz sigorta şirketinin müfettişlerinden biri idim. Yeni yılı Paris'te geçirmek için hareket etmek üzere idim ki, direktörlükten bir mektup geldi. Şirketimize sigortalı Sen Nazer limanına kayıtlı üç direkli bir geminin Re adasında karaya oturduğu haber veriliyor ve benim hemen oraya gitmekliğim emrediliyordu.

Emri, sabah sekizde almıştım. Talimat almak için saat onda şirkete gittim ve o akşam ekspresle binerek Laroşel'de indim. Beni Re adasına götürecek olan vapurun kalkmasına iki saat vardı. Şehri dolaştım. Larosel, hakikaten acaip bir şehirdir. Birbirine karışan dolambaçlı sokaklar, Rivoli sokağındaki gibi alçak kemerlerin altında uzayan yaya kaldırımlar.

Şehrin acaip sokaklarında sağa, sola dolaştıktan sonra, beni kaza yerine götürecek olan küçük vapura bindim. Gemi hareket etti. İç limanın ağzındaki karşılıklı iki eski kulenin arasından geçerek dış limanı aştı. İnsanı sinirlendiren, canını sıkan kurşunî, donuk ve soğuk günlerden biriydi. Yağmur gibi, ağır ve ıslak bir sis vardı. Gittikçe derinleşen her kıyıda olduğu gibi, sığ, sarı ve kumsal bir deniz kırışıksız ve hareketsiz duruyordu. Bulanık, yağlı, ölmüş bir su!..

Gemisi gibi, küçük ve tostoparlak olan şişman kaptana vaziyeti anlattım. Raporumu hazırlarken, işime yarayacak bazı şeyleri sormak istiyordum!

Sen Nazer'e bağlı üç direkli Mari Jozef adlı geminin sahibi, müthiş fırtınanın, gemiyi yüzdürmeğe imkân bırakmıyacak surette sığa sürdüğünü ve gemide sökülüp alınabilecek ne varsa, bunların derhal kurtarılmasını istiyordu.

Hal böyle olmakle beraber, benim vazifem, kazaya uğrayan geminin durumunu incelemek, kazadan önce geminin ne halde olduğunu tahmin etmek ve onu yüzdürmek için elden gelen bütün teşebbüslerin yapılıp, yapılmadığını anlamaktı. Malûm ya, şirketin bir ajanı sıfatile gidiyordum ve iş mahkemeye dökülürse, gemi sahibinin iddialarını çürütecek tarzda şahitlik yapacaktım!

Kaptanla konuşurken, etrafıma göz gezdirdim. Ufukta gördüğüm bir noktayı göstererek:

— Bu, Re adası mı? diye sordum.

— Evet efendim.

Kaptan, elini uzatarak, deniz ortasında güçlükle seçilebilen ufak bir karartıyı gösterdi:

— İşte gemi, dedi.

— Mari Jozef mi?

— Evet.

Bir an durduktan sonra devam etti:

— Şimdi denizin en kabarık zamanıdır. Adanın oteline git; karnını doyur. Sonra ellerini ceplerine koy, ıslık çala çala yaya olarak yola çık. Kazaya uğrayan gemiye üçe on kala veya tam üçte, ayaklarını ıslatmadanvarabileceğine bahse girerim. Orada geçireceğin zaman, ancak bir saat üç çeyrek veya iki saattir. Fakat fazla değil. Çünkü sular tekrar yükselir.

Kaptana teşekkür ettim ve yanaşmakta olduğumuz Sen Marten şehrini seyretmek için, geminin baş tarafına doğru yürüdüm.

* * *

Şehre çıkıp yemeğimi yedikten sonra, uzakta ancak farkedilebilen ve donuk sularda yüzüyor gibi görünen karartıya doğru yürümeğe başladım.

Kaptan, çok doğru söylemişti. Saatime baktım; üçü beş geçiyordu Sular tamamiyle çekilmiş, deniz çamurlu bir yol haline gelmişti ve ben, sapsarı bir çöl üzerinde sık adımlarla ilerliyordum. Bir et gibi yumuşak ve basıldıkça sanki terliyormuş gibi yüze çıkan sularla kunduralarım ıslanıyordu.

Bastığım yerler, biraz evvel hep denizdi. Yaklaştıkça, kazaya uğrayan gemi, sanki gömülü olduğu yerden çıktı ve o geniş, dümdüz kum yayıntısının ortasında şaşılacak bir tarzda büyüdü.

Bir saat kadar yürüdükten sonra, nihayet geminin yanına geldim. Bir yanına devrilmiş, ötesi berisi ezilmiş, parçalanmış, deniz altında kalan kısımları meydana çıkmıştı En alçak yerinden bu gemi leşinin üzerine tırmandım. Güverteye vardıktan sonra, kırılmış, parçalanmış

(Devamı 11 inci sayfada)

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

Yalnız, Mehmet Rızanın karısı, Melâhatin bulunduğu masada büsbütün başka bir hâdise cereyan etmeğe başlamıştı. Gece yarısından sonra masaya gelen ve Melâhate "Şükrü bey" ismiyle takdim edilen sarışın bir adam, genç kadınla bir rumba oynamak istedi.

Melâhat tereddüt ediyordu:

— Ben o kadar iyi bilmiyorum ki, dedi.

— Zararı yok. Ben sizi idare ederim. Hiç bilmeseniz bile, kat'iyen belli olmaz.

Genç kadın, Şükrü beyin ısrarına dayanamadı ve kalktı. Dansa başladıktan sonra erkek, birdenbire sesini değiştirerek Melâhate sormuştu:

— Beni tanıdınız mı?

Kadın, havalyesinin yüzüne hayretle bakarak mırıldandı:

— Hayır.. Fakat, tuhaf şey.. Bıkışlarınız.. Gözlerinizin içi.. Sesiniz.. Evet, ben sizi bir yerde görmüş gibiyim. Fakat hayır, hayır.. Sizi ilk defa görür gibiyim..

— İkinci defa deseniz daha doğru söylemiş olursunuz. Fakat rica ederim, fazla hayret göstermeyiniz; dansın veznini bozmayınız. Başkaları tarafından tanınmak istemem. Bu gece bahçe polislerle dolu. Vakıa hepsi Arsen Lüpeni bekledikleri için Cingöz Recainin peşine düşecek memur yoktur.

Melâhat, dans yerinin ortasında, mıhlanmış gibi durarak, hayretle bağırdı:

— Ay !..

Fakat Cingöz Recai, onu hemen belinden çekerek dansa sürükledi ve kulağına eğilerek:

— Susunuz! dedi. Başıma belâ çıkarmayınız! Evet.. Sırf sizinle rumba oynamak için masanıza geldim.

— Fakat, bu aileyi tanıyor muydunuz ?

— Hayır.. Bu gece tanıdım. Gene sırf sizin masanıza gelmek için, büfede yanınızdaki o gözlüklü adamla ahbap oldum. Ne idi ismi? Hamdi.. Hamdi bey.. Balo büfelerinde yabancılarla tanışmak kolaydır. Hele bizim memleketimizde..

— Şaşılacak şey! Fakat o gece gördüğüm Recai beyden büsbütün başka..

— İsmimi söylemeyiniz!

— ... Büsbütün başka bir adamsınız.

Melâhat, Cingözün yüzüne hayretle bakmaktan kendini alamıyarak, ilâve ediyordu:

— O gün adamakıllı esmerdiniz: bugün çok sarışınsınız. Bıyıklarınız yoktu. Çok tuhaf şey.. Kaşlarınız ince ve uçları sivriydi. Şimdi nasıl kalınlaşmış.. Ya kirpikleriniz.. Onların renginde bile bir başkalık var. Demek insanın yüzü değişirse, gözler de başkalaşmış gibi oluyor. Bunları nasıl yapıyorsunuz?

— Kocanızı kıyafet değiştirirken hiç görmediniz mi?

— Hayır.. Böyle yüzünü değiştirdiğini görmedim. Zaten beni aldığı zaman bu işlerden çekilmişti. Yalnız anlatırdı. Fakat ben, bu polislik hayatını sevmediğim için, iyice dinlemezdim bile.. Tuhaf şey.. Yalnız bir gece kocam, balıkçı kıyafetine girdi. Onun evde böyle türlü türlü elbiseleri, boyaları, kılları, takma saçları vardır. Fakat açınızın rengini nasıl değiştiriyorsunuz?

— Perüka..

— Kaşlarınız, bıyıklarınız?

— Yapıştırma..

— Hiç belli değil.

— Marifet orada.. Makyaj, bir sanattır. Ben, Amerikada öğrendim. O kadar ince makyaj usulleri ve âletleri vardır ki, pertavsızla baksanız anlayamazsınız.

Garip şey!..

Cingöz, Viyanalı kadınla Mehmet Rızanın oturduğu masa tarafına doğru bir göz atarak, bahsi değiştirdi:

— Bu gece, dedi. Kocanızın vaziyeti sahiden mühim.. Ben bile merak ediyorum..

Melâhat birdenbire canlanarak, Cingözün yüzüne baktı ve sordu:

— Değil mi? Fakat bir türlü inanamıyorum.

— Arsen Lüpenin sözüne mi?

— Hayır.. Tuhaf.. Bilmiyorum neden.. Bunların hepsi bana masal gibi geliyor.. Hattâ.. Size garip bir şey söyliyeyim mi? Ben, Arsen Lüpen isminde bir adam olduğuna bile inanmıyorum.

— Ona inanınız!

— Size daha garip bir şey söyliyeyim: Ben, size bile inanmıyorum..

— Ne gibi?

— Yani.. Tuhaftır.. Nasıl anlatayım? Size inanmıyor değilim; şüphesiz.. Evet, siz varsınız; işte benimle dansediyorsunuz.. Evet.. Fakat siz o musunuz? İsminizi ağzıma almamı istemiyorsunuz.. O.. Anladınız ya.. Velhasıl; çok garip bir his bu.. Hepsi bana, bunların bir komedi gibi geliyor..

— Yalan değil..

— Hayır.. Öyle değil.. Rıza bana anlatırdı da, gene inanmazdım.. Bütün bu vak'alar.. Tuhaf.. Hiç inanılacak şey değil.. Meselâ bu akşam Arsen Lüpen gelecek ve gözümüzün

önünde bu gerdanlığı çalacak ha?.. Kabil mi bu?.. Siz yapabilir misiniz ?..

— Ne söylesem yalan olur.. Yaparım da desem yalan, yapamam da.. Arsen Lüpenin plânını bilmiyorum. Bunu çok düşündüm. Böyle vaziyetlerde on beş, yirmi türlü usul vardır..

— Mümkün müdür? Onu söyleyiniz, mümkün müdür?

— Elbette mümkündür.. İnsanın insanla mcadelesine ait her şey mümkündür. Arsen Lüpenin karşısında da insanlar var. Onları şaşırtmak, güç vaziyete sokmak, tereddüde düşürmek, bir andaki şaşkınlıklarından istifade etmek mümkündür. Hep yaptığımız da bu değil mi? Fakat çokgüç bir iş bu, Melâhat hanım.. Ben, müthiş bir merak içindeyim.. Zaten itiraf ederim ki, Arsen Lüpen İstanbula geldiği gündenberi hep onun hareketlerini merak diyorum; yüzünü görmek, kendisiyle konuşmak istiyorum. Adetâ İstanbula gelir gelmez bana misafir olması lâzımken, başka yerde oturduğu için, kendisine kızıyorum bile.. Evet.. Mümkün ya.. Her şey mümkün.. Fakat nasıl? Ben de sizden fazla bir şey bilmiyorum

Dans bitmişti; fakat cazbandın aynı havayı tekrarlaması için alkış başlamıştı. Melâhatle Cingöz oynamağa devam ettiler. Genç kadın, Mehmet Rızanın masasına doğru uzaktan bakarak mırıldandı:

— Bereket versin, çok kalabalık.. Beni kocam görmüyor.. Yoksa evde kıyamet koparır.. Yabancılarla dansetmemi hiç istemez. Emniyet ettiği adamlara izin verir. Hele sizinle oynadığımı bilse, beni öldürür!

— O kadar kıskanç ha? Hakkı var.. Sizin gibi güzel bir kadının kocası olmak, zevki nisbetinde de, güç bir iş..

Cingöz, kol saatine bakarak:

— Saat biri geçiyor, dedi. Vakit yaklaştı.

Herkes saatine bakıyordu. Gözler, eskisinden daha büyük bir dikkatle Mehmet Rızanın masasına dikilmişti. Cingöz mırıldandı:

— Cidden enteresan bir oyun! dedi. Fakat bilir misiniz? Arsen Lüpenin, şaka için böyle bir zahmete girmesine aklım ermiyor.

— Gelmiyecek mi dersiniz?

— Hayır. Bunu söylemek istemiyorum. Fakat boşuna böyle bir oyun yapmak istemez gibi geliyor bana..

— Gerdanlığı çalabilirse, geri vermez, değil mi?

— Hayır! Benim bildiğim Arsen Lüpen, bu kepazeliği yapmaz. Çalabilirse, mutlaka iade edecektir. Bu işin raconu orada..

— Siz olsanız geri verir misiniz?

— Şüphesiz.. Bir kere ahaliye karşı taahhüt altına girdikten sonra iade etmek lâzımdır. Fakat bana öyle geliyor ki, Arsen Lüpen, bu şakadan başka türlü istifade etmek ister..

— Ne gibi?

— Şimdi her türlü tahmin faydasızdır.

Cingöz Recai, dans bitince kadına teşekkür etti ve masaların arasında kayboldu.

Dilenci Nasıl Zengin Oldu?..

Her gün kapı kapı dolaşan zavallı bir dilenciydi. Geceleri viranelerde kıvrılıp uyur, çöplüklerde bulduğu ekmek kırıntılarile karnını doyurmağa uğraşırdı.

Bir gün mahalleden kayboldu. Bir yerlerde düşüp, öldü sandılar.

İki ay sonra, çift atlı bir araba ile mahalleye geldi. Kapısında dilendiği ve kendisine yardım eden evlere bol bol hediyeler verdi ve onları şatosuna davet etti. Böyle zengin olması, herkesi aptallaştırdı. Bu meseledeki esrar ne idi?

Ne yazık ki, esrarı pek çok kimseler anlayamadılar. O vak'adan sonra otuz iki sene daha yaşayabilenler ancak bu sırrı öğrenebildiler.

İşte, dilencinin cebinden çıkan küçük hâtıra defteri:

"Bugüne kadar geçirdiğim sefil hayatı yazmak istemiyorum. Çöplüklerde, açlıktan kuru kemikleri yediğim günlerde bana kimse yardım etmedi. Fakat, kapılarından geçerken bir kaç dilim küflü ekmek atanları ben unutmadım. Ozaman ben onlara minnettardım. Şimdi, zengin olduktan sonra yine minnettarım.. Çünkü, o günlerde iki dilim küflü ekmeğin kıymetini ancak ben bilirim..

Bir akşam, torbamı alıp, mahalleden çıktım. Tozlu, pis yollardan yürüdüm. İki gün, iki gece bu bilmediğim yerlerde aç ve susuz kaldım. Üçüncü gün bir pazar yerine geldim. Bir çok insanlar vardı. Onların yanına gittim:

— Şu halime bakın, bana acıyın! Benim evim, kardeşim, anam, babam yok! Beni kimse sevmiyor; kimse istemiyor. Sokaklarda sürünüyorum. Bana yardım edecek insan yok mu? dedim.

— Haydi çekil oradan! Önümüzde durma! dediler.

Pazarı boydan boya yürüdüm. Herkes beni tersledi, karşısından kovdu. Bir şatonun önüne geldim. Duvarın dibinde ihtiyar bir adam oturuyordu. Belki de benim gibi dileniyordu.

— atonun sahibi içinde mi oturuyor? diye sordum.

— Şato boş! diye cevap verdi.

— Sahibi nerede?

— Öteki mahallede..

O mahalleyi gidip buldum. Evin kapısını çaldım. Adam açtı. Vaziyetimi anlattım:

— Bana yanınızda bir iş bulun.. Öleceğim, beni sokakta bırakmayın! dedim.

Adam biraz düşündü. Benim halime bakıp acıdı:

— Şato boş, dedi. İstersen git, odalardan birinde otur! Fakat uğursuzdur, derler. Bana babamdan kaldı. Hiç içine girip oturmadım. Satılığa çıkardık; alan olmadı. Sen, kendine güveniyorsan git, bu gece yat! Ses filân da duyarsan, korkma. Ya kedidir, ya rüzgâr.. Bir kaç gece yatabilirsen, şatonun ismini temizlemiş olursun. Şatoyu sana hediye ederim.

Teşekkür ederek kabul ettim. Elime koskoca bir anahtar verdi:

— Bununla kapıyı aç; içeri gir; istediğin odada yat! dedi.

Şatoya gittim. Kapıyı açıp içeri girdim. Her tarafı dolaştım. Koskoca bir berhane! Yerler toz içinde!.. İkinci katta, yola bakan bir oda işime geldi. Yayları kırık bir karyola vardı. Kimbilir kaç sene evvelden kalmış!.. Benim için çok bile.. Oda kapısının anahtarı üstünde idi. Kapıyı iyice kilitledim. Köşedeki, masanın üstünde duran mumu yaktım. Yatağın kenarına oturdum.

Saatin yirmi dörde geldiğini tahmin ediyordum. Çok yorgundum. Fakat uyuyamıyordum. Şatonun yalnızlığı beni ürpertiyordu. Yatağa uzandım; paslı yaylar çatırdadı.

Dışarda rüzgâr çıkmıştı. Aşağıda bir kapı çarptı. Mumun cılız ışığı duvara vuran gölgemi titretiyordu. Vakit ilerliyordu. Fakat korku beni uyutmuyordu. Aşağıda bir kapı daha çarptı. Merdivenler gıcırdadı. Herhalde bir kedi idi.

Sağa döndüm. Yırtık yorganı başıma kadar çektim. Şimdiye kadar hiç görmediğim şey! Yaylı bir karyola; yumuşak bir yatak ve üstümü örtecek, kalın bir yorgan!..

Merdivenler gıcırdıyordu. Yorganın altından, dışarda sanki bir adamın dolaştığını duyuyordum. Başımı yorgandan çıkardım. İşte, dışarıda biri dolaşıyordu. Ayağında kalın fotinler ve belki de elinde eski zaman usulü eğri bir kılıç!..

Bu muhakkak! İşte kalın ayakkabılı adam, odanın kapısına yaklaştı. Fakat kapı kilitli. Yorganın altından fırladım. Dışarda rüzgâr daha şiddetli.. Pencereler fırtınadan sallanıyordu.

Kapı yavaş yavaş açıldı. Eşikte korkunç bir adam göründü. Gözleri korkunç, yüzü korkunç, sakalı korkunç.. Pencereye doğru yürüdü. Orada bir iskemle duruyordu. Ona oturdu. Cebinden bir ustura çıkardı. İyice biledi. Sonra sert sert yüzüme baktı.

Korkudan titriyordum. Belki bu ustura ile gırtlağımı doğrayacaktı. Yerinden kalkıp bana doğru yaklaştı. Kolumdan tuttu. İskemlenin olduğu yere götürüp oturttu. Alnımdan terler akıyordu.

Yüzümü sabunlamağa başladı. Sakallarım epeyi uzundu. Onları iyice tıraş etti. Sonra çalarımı kesmeğe başladı. Başımı da ustura ile kazıdı. İşi bitince, usturasını cebine koydu. Karşıma geçip oturdu. Korkum biraz hafiflemişti. Fakat sersemlemiştim. Bir şey anlıyamıyordum. Şimdi ne diye yüzüme bakıyordu?..

Birdenbire aklıma bir şey geldi. Hemen iskemleden kalkıp, onu oturttum. Cebinden usturasını aldım; başını kazımağa başladım. Onu da kendim gibi kabak yaptım. Sakallarını kestim. Yüzünde bir tek kıl ve başında saç bırakmadım.

Korkunçluğu biraz gitmişti. İskemleden kalktı:

(Devamı 9 uncu sayfada)

22.

GARP CEPHESİ

BÜYÜK HARP ROMANI

KARŞIMDAKİ ASKER KATİN YAŞAMADIĞINI ISRARLA ANLATMAĞA ÇALIŞIYOR. FAKAT BEN BUNA BİR TÜRLÜ İNANMAK İSTEMİYORDUM.

ONU SIRTLIŞTLI DÖNDÜRELİM ANLARSINIZ.

FAKAT NASIL OLUR GETİRİRKEN YAŞIYORDU

BAKIN BAŞI KAN İÇİNDE DEMEKKİ YOLDA YARALANMIŞ ZAVALLI..

BİZİL HAÇ ÇADIRINA VARMADAN ÖNCEKİ YOLCULUĞUMUZU DÜŞÜNÜYORUM: YOLDA BENİ FARKINA VARMAKSIZIN KAT BAŞINDAN BİR KURŞUN YARASI ALMIŞTI. BU ÇOK KÜÇÜK BİR YARA İDİ AMA, ONU ÖLDÜRMEĞE KAFİ GELMİŞTİ.

EVET ONU SIRTIMDA TAŞIRKEN YARALANDIĞI MUHAKKAK

MAAŞ CÜZDANINI VE EŞYALARINI ALACAKMISINIZ? ONUN AKRABASIMISINIZ?

EVET.. ONUN EŞYALARINI ALACAĞIM:.. ŞEY ONUNLA AKRABALIĞIMIZ YOK!.. HAYIR AKRABA DEĞİLİZ...

YÜRÜYECEKMİYİZ? BUNA KUVVETİM VAR MI? GÖZLERİMİ KALDIRDIM VE ETRAFIMA BAKTIM. BAŞIM DÖNÜYOR. YIKILACAĞIM. ARKADAŞIM KAT ÖLDÜ ARTIK... ONDAN SONRASINI HATIRLAMIYORUM.

MEVSİM SON BAHAR. BİR MİKTAR GAZ YUTTUĞUM İÇİN ON DÖRT GÜN TEBDİLHAVA VERDİLER. MÜTAREKE YAKIN. ŞİMDİ ARTIK İNANIYORUM. DAİMA GÜNEŞTE OTURUYORDUM. AKLIM FİKRİM HEP EVİMDE...

İÇİMİZDE KALAN BİR BENİM. TEKRAR GERİYE, HARBE DÖNÜYORUZ. AYLAR, BELKİ SENELER BÖYLE GEÇECEK. FAKAT ARTIK BUNLARIN BENİM İÇİN BİR MANASI YOK. O KADAR YALNIZ VE O KADAR LİMİTSİZİMKİ.

PAUL BAUMER'İN HİKAYESİ BÖYLECE BİTİYOR. PAUL BAUMER 1918 SENESİ EKİM AYININ SAKİN BİR GÜNÜNDE, CEPHEDE DÜŞTÜ. CEPHE O KADAR SAKİNDİ Kİ, ORDU GÜNLÜK EMRİNDE, VAZİYET ŞÖYLE ANLATILMIŞTI: "GARP CEPHESİNDE YENİ BİR ŞEY YOK."

ONUN CESEDİNİ GÖRENLER, FAZLA IZDIRAP ÇEKMEDEN ÖLDÜĞÜNÜ ANLAMIŞLARDI. YÜZÜNDE SANKİ HAYATININ SONUNU BEKLİYORMUŞ GİBİ, SAKİN BİR İFADE VARDI....

-BİTTİ-

Şarkıcı Kovboy

GENE AUTRY

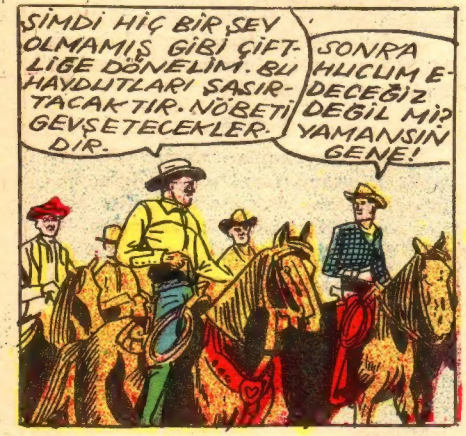

IŞSIZ ADANIN MİLYONERİ

NİYAZİ AHMET

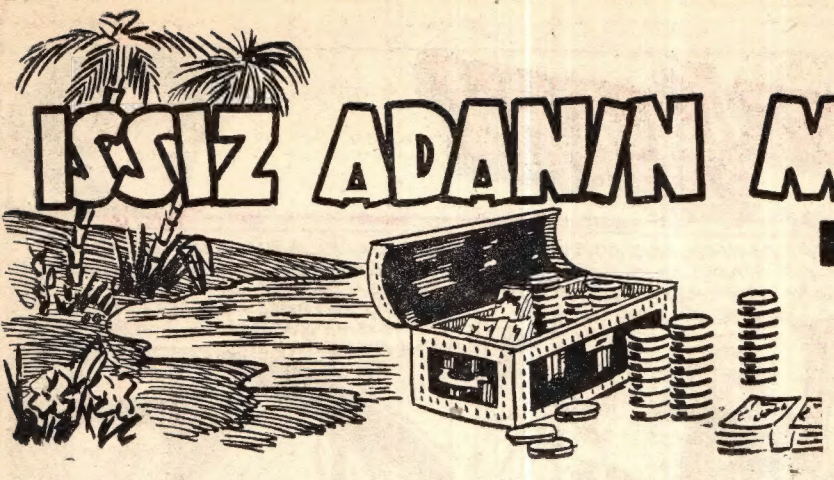

Ferid, vurduğu keçinin yanına koştu. Hemen bıçağı ile başını kesti; sonra omuzuna yüklenerek Dayman'ın yanına geldi:

— İşte, dedi. On günlük yiyeceğimiz çıktı.

Dayman güç yürüdüğü için, keçiyi Ferid taşıyacaktı. Tam hareket edeceklerdi ki, bir kahkaha ile oldukları yerde dona kaldılar. Sakallı ihtiyar yanıbaşlarında duruyor ve kahkahalarla gülüyordu.

Ferid, hemen silâhını ona doğrultu. İhtiyar, kalın bir sesle ve İngilizce ile:

— Ne o, dedi. Keçiden sonra, beni de mi öldürmek istiyorsunuz?

Dayman sordu:

— Sen kimsin?

— Ben de sizin gibi kazaya uğramış bir insanım.. Aramızdaki fark sizin silâhınız var, benim de tecrübelerim.. Bu büyük fark da, galiba on beş yıl önce buraya ayak basmış olmamdır.

Ferid Candan heyecanla sordu:

— On beş yıl önce mi?

İhtiyar, gülümsedikten sonra derin bir nefes aldı:

— Öyle, dedi. On beş yıldanberi bu adaya ayak basan siz oldunuz.

— Demek kurtarılma ümidimiz yok!

— Böyle hayale kapılmamanızı size tavsiye ederim.

— Peki bu ada, dünyanın neresindedir?

— Ben de bilmiyorum.

— Sen buraya nasıl düştün?

— Kazaya uğrayan bir gemiden düştüm.

İhtiyar, biraz ilerisini gösterdi:

— İşte, dedi. Şurada iki büyük kaya vardı. Fırtınalı bir gece gemimiz orada paralandı ve on kişi kurtulduk. İçlerinden hayatta kalan, gördüğünüz gibi, yalnız benim..

Dayman sordu:

— İşaret ettiğiniz yerde kaya filân göremiyorum.

— Vaktiyle vardı. Bir gün müthiş bir zelzele oldu. O zaman üç arkadaştık. Ada batıyor sanmıştık. İşte o zelzelede kayalıklar yok oldu.

Ferid sordu:

— Siz nerede yatıyorsunuz?

Adam gene gülümsedi:

— Benim evim var, dedi. Şu gördüğünüz kayalıklar benim malikânemdir. Orasını intihap etmekten maksadım, tehlikelerden kaçınmaktır. Geceleri sabaha kadar uyumam; gün düzleri biraz uyurum. Silâhım olmadığı için, ancak o kayalıklara sığınarak vahşi hayvanlardan korunurum.

— Peki, burada vahşi insanlar yok mu?

— Hayır; o tehlike yok.. Fakat kaplan var.. Arkadaşlarımızdan üçü kaplan tarafından parçalandı. Bir tanesi de bana musallattır. Hep beni takip eder. Ben de ondan kaçarım.

Ferid, ihtiyarı teselli etti:

— Merak etme; senin intikamını biz alırız.

— Çok teşekkür ederim. Onu bir öldürebilsek; rahat bir nefes alacağım.. Doğrusunu isterseniz, bu kaplan korkusu ile bir saat rahat uyku uyuyamıyorum.

İhtiyar, Feride yaklaştı:

— Etleri bana verin; ben taşıyayım, dedi. Ne de olsa misafirimsiniz. Yarın da kaplan avına çıkarız.

Dayman, topallıyarak yürüyordu. İhtiyar, en önde çevik hareketlerle ilerliyordu. Bir ara:

— Sakın beni ihtiyar sanmayın, dedi. Henüz kırk yaşımı doldurdum. Tabii traş olamadığım için ve mütemadiyen korku geçirdiğim için, bu hale geldim. Sizin sayenizde biraz rahatlıyacağım.

Tayyareden yapılma kulübenin yanına gelmişlerdi. İhtiyar, kendi adını söyledi:

— Benim adım Milton'dur, dedi. Fransa'dan Amerika'ya göç etmişiz.. Aslen Korsika'lıyım. Kim bilir çoluk çocuğum ne oldular. Allah yardım eder de kurtulursam, yeniden dünyaya gelmiş gibi olacağım.

Dayman, ateş yakmağa çalışıyordu. Milton:

— Sakın, dedi. Çakmak veya kibrit kullanmayın! Onlar lâzım olur. Ben taşla yakıyorum.

Cebinden iki parça taş çıkardı. Birbirine çarparak, çıkan kıvılcımlarla yosun parçalarını utuşturdu:

— Şimdi benden tuz da isteyeceksiniz, dedi. Tabii tuzsuz et yenmez!

Ferid, buna çok sevinmişti:

— Oh! dedi. Bu çok mühim.. Tuzsuzluk beni mahvediyordu.

Bir saat sonra et ziyafeti başlamıştı. Dayman, Milton'a bir çikolata ikram etti. Zavallı adamın gözleri yaşarmıştı. Çikolatayı canlı bir kuş gibi avucunun içinde okşuyor, seviyordu:

— Bunu, kurtuluncaya kadar saklayacağım, dedi.

Dayman, alaylı bir tavırla:

— Demek kurtulacağımızı umuyorsunuz? Hani bize, kurtulma ümidine kapılmamamızı tavsiye ediyordun?..

— Öyle dedim ama, ümit ölür mü hiç? Bu ümit olmasaydı, şimdiye kadar nasıl yaşardım?

★ ★ ★

İkinci gün kaplan avına çıkacaklardı. Dayman topal olduğu için, kulübede kalmış, Ferid Candan ile Milton ava çıkmışlardı. Tabancanın birini de Milton almıştı.

Dört, beş saat dolaştılar; fakat kaplanın izine rastlayamadılar. Yorgun bir halde kulübeye döndükleri vakit, dehşetli bir manzara ile karşılaştılar. Zavallı Dayman, kaplan tarafından paramparça edilmişti.

Milton:

— Hain hayvan, dedi. Et kokusu ile buraya geldi. Bak, bunu hiç düşünememiştik. Muhakkak bu civardadır. Çok dikkatli olalım.

Ferid Candan pek üzülmüştü. Ağlıyordu. Milton, onu teselli etti:

— Ağlamayın, dedi. Faydasız.. Olan olmuş.. Ben, her ölen arkadaş için gözyaşı döktüm. Benim için kim ağlayacak?..

İki ahbap, o gün teessür içinde kaplanı beklediler. Gece de uyumamağa karar vermişlerdi. Kaplandan arta kalan eti, görünür bir yere koydular ve beklediler. Allahtan, güzel bir mehtap vardı.

Kaplan, gece yarısı etin bulunduğu yere gelmişti. Milton ile Ferid yanyana idiler:

— Haydi, ateş edelim! dediler.

İki silâh birden patladı Ferid bir daha ateş etmiş, kaplanı yere sermişlerdi.

Vahşi hayvanın öldüğünü anlayan Milton, elinde kocaman bir sopa ile oraya koştu ve bütün hızı ile vurmağa başladı. Belki bir saat vurmak suretiyle kaplanı parçalamıştı.

Sonra kulübeye geldi:

— Ben uyuyacağım, dedi.

(Devamı var)

DİLENCİ NASIL ZENGİN OLDU?

(Baştarafı 5 inci sayfada)

— Allah razı olsun arkadaş, dedi. Beni kurtardın. Ben, yüz sene evvel bir prensin berberi idim. Kapıya fakir insanlar gelir; biraz para, yiyecek isterlerdi. O zaman prens bunları içeri alır, bana gönderir, hepsinin başını ustura ile kazımamı emrederdi. Ben de emrini yerine getirirdim. Sonra, onlara hiç bir şey vermeden kapı dışarı ederdi. Onun eğlencesi buydu.

Bir gün ihtiyar bir dilenci geldi. Onu da alıp, tıraş ettim. İskemleden kalktıktan sonra bana dedi ki:

— İnşallah öldükten sonra hortlak! Ve seni de birisi böyle tıraş edinceye kadar eziyet çek!

İki gün sonra öldüm. Fakat tamamen ölmedim. Hortladım. Bu şatoya geldim. İçinde oturanları tıraş etmeğe başladım. Herkes şatodan kaçtı. Bazıları korkudan öldüler. Kimse beni tıraş etmeği aklına getirmedi. Yıllarca böyle eziyet çektim. Nihayet sen gelip beni kurtardın. Artık ölebilirim. Ebedî huzura kavuşabilirim..

Hortlak bu sözlerden sonra kapıdan çıkıp gitti.

Ben, bu olanları kimseye söylemedim. Şatonun sahibi nasıl oturduğuma şaştı. Şatoyu bana hediye etti. Ben de dilencilikten kurtuldum..."

VAHŞİ HAYVAN

(Baştarafı 2 nci sayfada)

hakkak etimden bir parça koparacaktı!..

Aklıma bir şey geldi. Kedi, kafesin içindeydi. Kapısı da açıktı. Aşağı inip, kapıyı kapatabilirsem, kurtuldum demekti. Hemen arkamdan ceketi çıkardım. Kedinin başına attım. Kendim de şimşek gibi yere atladım. Demir kapıyı kapadım. Hayvan ceketi başından atmış, sol kolumu kapmıştı. Can havliyle kolumu çekip kurtardım ve kendimden geçtim.

Yarı baygın bir haldeydim. Kıpırdayamıyordum. Dışarda ayak sesleri duyuldu. Kapıya yaklaştı. Amcam olacak haydut içeri girdi. Beni yerde gördü. Sevinçle:

— Bravo Tommi! Bravo! diye bağırdı. Becerdin ha? Dur bakayım, gel!.. Hişt! Ne yapıyorsun? Dur.. Of!.. İmdat!..

Kendime geliyor gibiydim. O, muhakkak ki kafese girmişti. Fakat Tommi, benim kolumdan insan etinin tadını tattığı için, onu parçalamıştı!

Uşaklar geldiler. Onun parçalanmış cesedini, benim de yaralı vücudumu kaldırıp içeri taşıdılar.

Sonra amcamın beni neden davet edip, öldürmek istediğini öğrendim. Ölüm halinde bir akraba varmış.. Malı mülkü bana kalıyormuş.. Ben ortadan kalkınca, her şey ona kalacakmış..

Fakat aksi tesadüf; o akraba ölmeden kendisi öldü. Akrabanın mirası da bana kaldı.

MEYDAN OKUYAN HAYDUT

—ARKASI VAR

MANDRAKE

ARKASI VAR?

Yılbaşı Tebriki

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

tahta parçaları arasında dolaşmağa başladım. Burada, bu karanlık izbede kırık tahtalarla, şimdi gemiye taban vazifesi gören kumlardan başka göze çarpan bir şey görünmüyordu.

Kırık bir varil üstüne oturmuş, geminin durumu hakkında notlar almakla uğraşıyordum. Soğuk bir ıssızlık ve yalnızlık ürpertisi, beni ara sıra ürpertiyor, bazan da esrarengiz bir gürültüye kulak vermek için, yazımı bırakıyordum.

Ansızın yanıbaşımda insan sesleri duydum. Sanki bir hortlakmış gibi yerimden zıpladım. Bana öyle geldi ki, kuyu karanlıklarından boğulmuş insanlar çıkacaklar ve nasıl boğulduklarını anlatacaklar!

Fakat yanılmamıştım. Tamamile kuma gömülmüş olan ambarın derinliklerinden gelen sesleri daha iyi işitmeğe başlamıştım. İşte o zaman iyi bir tesadüf olarak gözüme ilişen baltayı alarak, henüz kırılmamış ve çatlamamış olan yan kaplamalara vurmağa başladım. Yarım saat süren bir uğraşmadan sonra, kaplamalrda bir insan geçecek kadar aralık açılmıştı.

Çatlaktan sızan ışığın yardımile, ambarın bir köşesinde, boş variller üzerinde üç genç kızla, bir de uzun boylu yaşlıca bir adamın oturduğunu hayretle gördüm. Issız bir yerde, yapayalnız yatan bu üç direkli geminin içinden birdenbire bir adamın çıkıvermesi onları, benim onlardan korktuğumdan daha fazla korkuttu! Kızlar, birbirlerine sokularak, ihtiyar adamın kollarına yapıştılar.

Aradan bir kaç saniye geçmeden adamın dili çözüldü:

— Bu geminin sahibi misiniz? diye sordu.

— Evet!

— Yukarı çıkmamıza müsaade eder misiniz?

— Hayhay.. Buyurun..

Dönüp kızlara İngilizce bir şeyler söyledi. Söylediklrei arasında bir kaç defa tekrarladığı Graçiyus sözünden başkasını anlayamadım.

Geminin üzerine tırmanacak yer arayan adama, en münasip yeri gösterdim ve elimi uzatarak tırmanmasına yardım ettim. Sonra ipi uzatarak üç kızı da güverteye çıkardık.

Kızların üçü de güzeldi. Hele en büyükleri.. Sarışın, yeni açmış gonca gibi taze, zarif, ince bir şeydi! Fransızcayı yalnız o biliyor ve babasına tercümanlık ediyordu. Kazaya uğrayan gemi hakkında bildiklerini sayıp döktüler.

Gemi, müthiş bir çatırdı ile karaya oturduğu zaman, gece yarısı imiş ve en alt kamarada bulunuyorlarmış.. Bu anî kazadan, başta Kaptan Jan Tolo olmak üzere, bütün gemiciler o kadar şaşırmışlar ki, herkes kendini denize atıp, canını kurtarmağa çalışırken, kuma gömülen dip kamarada kapalı kalan üç İngiliz kızile babalarını unutmuşlar!.. Eğer tam zamanında yetişip, daha doğrusu seslerini duyup harekete geçmemiş olsaydım, havasızlıktan boğulup gidecekler - miş!..

İhtiyar İngiliz, bana büyük kızının tercüme ettiği bu acıklı hikâyeyi anlattı. Ondan sonra hep beraber geminin iskeletini gözden geçirmeğe başladık. Ben, bir taraftan notlar alırken, göz ucile de onları tetkik ediyordum. Büyük kız birdenbire:

— Bakın, dedi. Dip ambarlara sular doluyor galiba?..

Kulak verdim. Devamlı ve acaip bir su şırıltısı duydum. Çatlamış kaplamaların aralığından aşağıya bakınca, titredim. Korku ile hay kırdım. Deniz kabarmış, köpüklü sular ambarlara girmeğe başlamıştı.

Birdenbire yükselen deniz, o kadar kabarmıştı ki, kısa bir zamanda sular güverteye kadar çıktı. İngiliz atlamağa kalkıştı. Onu tuttum Atlamak tehlikeliydi. Çünkü sahil uzak, etraf kapkaranlıktı.. Onları korkutmamak için, gülmeğe çalıştığım halde muvaffak olamıyordum. Bir dakika içinde bu korkunç durumun muhtemel bütün tehlikeleri, gözümün önünde geçit resmi yaptılar..

İmdat! İmdat! diye bağıracağım geldi. Fakat kime? İki küçük kız, bizi her tarafımızdan kuşatan uçsuz bucaksız denize korku ve heyecanla bakan babalarına sarıldılar. Kara, katran gibi kapkara bir gece, gelip üstümüze çökmüştü. Islak dondurucu bir gece..

Ne yapacaklarını sorar gibi yüzüme bakan İngilize:

— Gemide kalmaktan başka yapılacak şey yok! dedim.

İngiliz:

— Oh, yes! diye cevap verdi.

Orada ne kadar kaldığımızı hatırlayamıyorum. Yavaş yavaş yukarı tırmanan, kaplamalara çarpar, kapkara sulara bakakaldık. Bir an geldi ki, artık güvertede de durmamıza imkân kalmadı. Geminin kırılmamış ve ayakta kalmış tek direğinin ip merdivenlerine tırmanmağa başladık. Bu sırada çıkan müthiş bir fırtına, denizi alt üst etmeğe başlamıştı. Dalgalar, daha şiddetle kaplamalara çarpmağa başladı.

Birdenbire hıçkırıklı bir ağlayış duydum. Küçük İngiliz kızı ağlıyordu. Babası, ona cesaret vermek için lâzım gelen sözleri bulup söylemeğe çalışıyordu. İp merdivenin üstünde titrediğini gördüğüm küçük kıza:

— Üşüyorsunuz, değil mi? diye sordum.

— Oh, yes! Fena hava.. Üşüyorum! dedi.

Ceketimi çıkarıp vermek istedim. Kabul etmedi. Fakat ben ceketimi çıkarmıştım. İstememesine rağmen ceketi omuzlarına attım. Rüzgâr gittikçe sertleşiyordu. Dalgalar, tekneye daha hırçın çarpıyordu. İngiliz, mütemadiyen:

— Fena.. Bizim için çok fena bu! diye söyleniyordu.

Uzaklarda, deniz fenerleri yanıp sönüyorlardı. İngiliz, ara sıra çakmağını çakarak saatine bakıyordu. Birdenbire insanı ürküten bir ciddiyetle:

— Yeni yılınız kutlu olsun! dedi.

Tam gece yarısı idi.. Yılbaşı gecesi.. Bir elimle ip merdiveni tutarken, öbür elimi uzattım. O da elini uzattı. Yüzümüze çarpan bir sağanak, tehlikeli durumumuzu bize bir defa daha hatırlattı.

Bu sırada başımı uzatarak ileriye baktım ve karanlıklar içinde bize doğru yaklaşan bir ışık gördüm. Avazım çıktığı kadar ışığa doğru:

— İmdat! İmdat!.. diye bağırdım.

Cevap verdiler. Tahlisiyeler, kurtarma ekibi gelmişti. Bizi, artık gemi denecek yeri kalmayan tekneden aldılar ve Sen Marten'e getirdilr.

Jorj, masanın üstündki mektubu işaret ederek:

— İşte, dedi. Bu mektup, deniz üstünde, üç kızıyla beraber ölüm saatlerj ve hazin bir yılbaşı gecesi kutluladığımız o mert İngilizden geliyor!..

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

BAYTEKİN

AĞLIĞIN AZ SONRA KENDİLERİNE TESİR EDECEĞİNİ TAHMİN ETTİKLERİNDEN SIK SIK MOLALAR VEREREK DİNLENİYORDU..LAR..

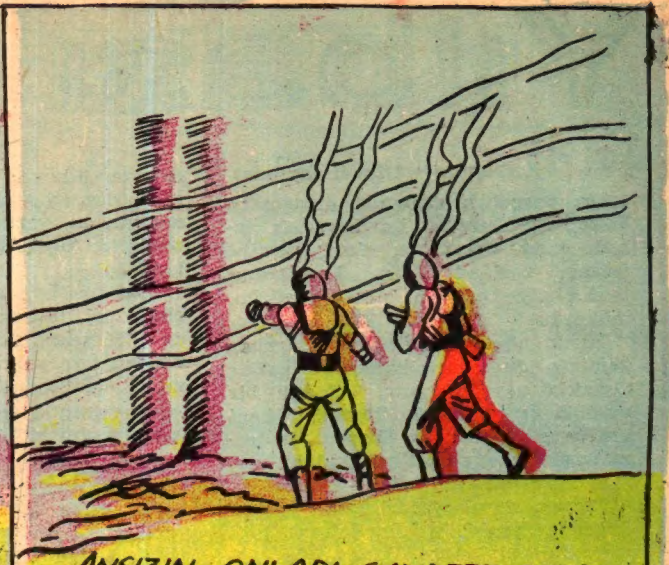

ANSIZIN ONLARI GAYRETE GETİREN BİR ŞEY OLUR. KÖLE BAYTEKİNE "BURALARINI HATIRLADIM „DİYE BAĞIRIR. "BU İSKELE SUYUN YÜZÜNE ÇIKAR.„

"ÜSTE GÖRÜYORMUSUN? BU İSKELEDEN YUKARIYA KADAR TIRMANIRIZ. SİLAHLA BUZUN ÜZERİNE BİR DELİK AÇAR KURTULURUZ.

BAYTEKİN ARTIK KULLANILMAYAN ASANSÖRE TIRMANIRKEN "YÜRÜ BAKALIM DER KRALIN GÖRECEĞİ VAR„

KAPTAN DALEYE "GEÇTİĞİMİZ YOLU DÖNÜYORUZ. BU SEFER BİRAZ YÜKSEKTEN SEYREDECEĞİZ„DER BAYTEKİNİ ARAŞTIRICI PERDEDE BELKİ GÖRÜRÜZ!„

FAKAT BAŞ MAKİNİST MİKROFONDA SÖYLE DİYORDU "DENİZALTIYLA YÜKSELMEK MÜMKÜN DEĞİL O ADAM ALETLERİ BOZMUŞ!„

KAPTAN LİZANIN AĞABEYSİNE ATLAR. "ARTIK GEÇ! HEPİMİZ ÖLECEĞİZ. RADYONUZ YOK! MAKİNELER DE DURACAK!„

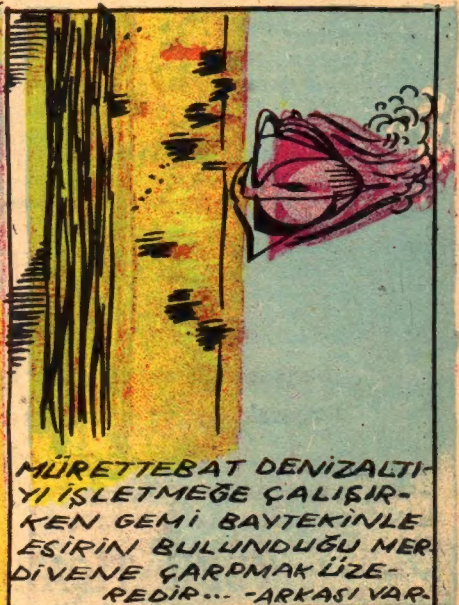

MÜRETTEBAT DENİZALTIYI İŞLETMEĞE ÇALIŞIRKEN GEMİ BAYTEKİNLE EŞİRİN BULUNDUĞU MERDİVENE ÇARPMAK ÜZEREDİR... -ARKASI VAR-